

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vender lige tilbage til nogle tidligere spørgsmål, også fordi jeg kan tage nogle flere ting med i en besvarelse til fru Mimi Jakobsen.

Det er hele den her debat omkring solidariteten og sammenligningen med en fagforening. Hvis man vil have indflydelse, skal man gå ind i klubben, ind i fagforeningen i stedet for at melde sig ud.

Men vi melder os jo ikke ud. Det, som er hele pointen i vores ØMU-nej, er, at vi stadig væk er medlem af EU. Vi er stadig væk medlem af EU. Vi melder os ikke ud af noget som helst.

Spørgsmålet er, og det er det, folkeafstemningen drejer sig om: Skal vi melde os ind i den ekstra del, der har at gøre med ØMU'en? Og det synes vi ikke vi skal.

Det bliver så hævdet af flere, bl.a. af regeringen, at det er usolidarisk, at det svarer til en kollega, der ikke er organiseret.

Jeg føler egentlig trang til at fortælle lidt om historien bag det her. Historien bag det, vi snakker om i dag, er, at danskerne sagde nej i 1992. I den situation kunne vi have fået det hele til at brænde sammen. Det kunne vi have gjort. Adskillige mener, at det burde vi have gjort. Det ville jeg ikke være med til, for vi havde sagt til vælgerne, at det ikke var et nej til EU. Men vi kunne have blokeret hele Maastricht-processen.

Det gjorde vi ikke. Vi fik en aftale med de andre lande, en fair aftale, synes jeg, gående på, at vi får lov til at stå udenfor imod, at vi ikke blokerer, at de går videre.

Er der noget usolidarisk i at fastholde den fair aftale? Jeg har svært ved at se det. Det er udtryk for fairness fra begge sider, for en god aftale, der blev lavet i 1992-1993. Og jeg forstår ikke, at alle de partier, der dengang var med til at lave den aftale, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, i den grad ser ned på den aftale, vi fik, kalder den usolidarisk, hævder, at det kan man ikke, når vi nu har en klar folkeretlig bindende aftale om, at det kan vi godt. Jeg synes, at det er beskæmmende, også i forhold til, hvad man sagde til befolkningen op til folkeafstemningen i 1993.

Hr. Claus Larsen-Jensen spørger, om det er et princip at stemme nej. Såmænd er det ikke det. Vi sagde ja i 1993, vil jeg gerne sige til hr. Claus Larsen-Jensen. Vi tog et ansvar efter nej den 2. juni, og vi vil til enhver tid tage et ansvar igen. Og det ved den socialdemokratiske ordfører ganske udmærket godt.

Så spørger hr. Claus Larsen-Jensen så omkring anden fase og tredje fase. Han forsøger at skabe et billede af, at anden fase og tredje fase er det samme. Han har gjort det adskillige gange, og jeg forstår ikke helt argumentationen. For hvis det er den socialdemokratiske opfattelse, at der i virkeligheden ikke er forskel mellem anden og tredje fase af ØMU'en, har Socialdemokratiet jo også bedraget vælgerne i 1993. Hvis undtagelserne ikke betyder noget, var det jo rent bedrageri, at man gik ud til en folkeafstemning i 1993.

Vi mener, at undtagelsen betyder noget, ud fra, at der selvfølgelig er forskel på, om man er med i anden fase eller tredje fase. For du kommer i en uafvendelig situation, du er fastlåst i situationen, når du kommer med i tredje fase. Det var vores argumentation i 1993 og i dag. Det var socialdemokraternes argumentation i 1993. Nu har de tilsyneladende skiftet mening af forskellige demagogiske årsager, og det synes jeg er dybt, dybt beskæmmende.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Holger K. Nielsen gjorde meget ud af i sit indlæg at tale om, at hvis man skulle støtte Østlandene i deres ønske om at blive medlem af EU, så skulle man stemme nej til ØMU'en. Og det er, synes jeg, meget svært at forklare ude til møderne i landet, at et nej er et ja.

Jeg vil gerne illustrere det, også fordi det er et spørgsmål, vi jo ikke bare diskuterer i dansk politik og i denne her debat op til folkeafstemningen, men jo også med alle de besøgende, vi har fra de østeuropæiske og centraleuropæiske ansøgerlande. De spørger os, hver gang de er på besøg, og deres første spørgsmål er: Hvordan stiller den danske befolkning sig til udvidelsen? Og hver gang så svarer vi på basis af, hvad der er af meningsmålinger og alle mulige undersøgelser, at danskerne er tilhængere af udvidelsen, vi går varmt ind for udvidelsen, og vi ser gerne et stort Europa af demokratiske lande, som samarbejder. Og det samme har hr. Holger K. Nielsen og først og sidst alle hans partifæller sagt.

Og så kommer det næste spørgsmål, som er så svært at svare på, for så spørger de fra Østeuropa: Hvorfor vil I så ikke selv være med? I kommer her og beder os andre om at være med, I siger, I er glade for at modtage os, men I står jo selv nærmest og er på vej ud.